

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Α

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

ΟΙ ΚΙΒΗΛΗΟΠΟΙΟΙ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΝΑ πρῶν, μπρός σέ μιά θυρίδα τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας, ἀνάμεσα στόν πύθωρο τοῦ κόμπου τοῦ σημειωχρονίου ἐκεῖ γιά τίς διάφορες ἀποθέσεις του, βρισκόταν κί' ἕνας ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, παρ᾽ ἔξω κτυπούσε καί πολύ ἰδιότροπος.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός χτυποῦσε τὸ μπασιάνη του στό δάπεδο καί ξεφώνιζε κάθε τόσο :

— Μά γιατί μίς χασομεροῦνε ἔτσι ; Δέν εἶνε δουλειά αὐτῆ διάβολο ! Εἶνε αἰσχος !... Εἶπα, εἶνε αἰσχος !...

Ἐνας ἰταλλῆλος τῆς Τραπεζῆς, ἀκρίβηναι τὰ ξεφρονιὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τὸν πλησίασε καί τὸν ρώτησε :

— Τί σὰς συμβαίνει, κύριε ; Τί θέλετε ;

— Ἐγὼ νά κάνω παρτίνα. Παρτίνα, δάβολο ! Παρτίνα στον ἰταλλῆλο ἐδῶ καί τρεῖς λεπτὰ, μὰ ἐπιταγή κί' ἀζόκια δέν μοῦ τὴν ἐξαργύρωσε. Ἐδῶ καί τρεῖς λεπτὰ εἶπα, δάβολο ! Εἶνε αἰσχος, εἶπα. Δέν φρονιματᾷ ἔτσι σὲ μένα, Εἶμαι ὁ Κάρλοσ Κνὸξ μὲ τ' ὄνομα, τίμος ζαχαροπλάστης εἶπα, στήν πλατεῖα Κάρμα, Λοντόν ; Θά περμιέω, πῶ νά πάω ὁ διάβολο, πῶλες ὄρες ἀζόκια ; Οἶψι, τί ζήτησῖ !... Ἀνοῖξτε τὰ τζάκια, δάβολο !... Στάζει κανένα ἰδῶ μέσα !...

— Κάρλοσ Κνὸξ ! ἀπάντησε ξεφρακὴ ἡ φωνή τοῦ ἰταλλῆλου ἐξαργύρωσε τὸν ἐπιταγῶν.

Ὁ Κνὸξ δὲνευε τὴ γωνία του καί πλησίασε σὲ τὴ θυρίδα, ἅπου τοῦ ἐμετορήσαν τὰ χροῖματα τῆς ἐπιταγῆς του, ἐκατὸν εἰκοσι λίρες.

Ἐνῶ ὅμως ὁ ἰταλλῆλος ἦταν ἔτοιμος νά καλεῖται ἄλλον πλάτη τῆς Τραπεζῆς, ὁ Κνὸξ τοῦ φώνησε ἀπότομα :

— Λάθος !... Λάθος !... Κάνετε λάθος, κύριε !...

— Τί λάθος ἔκανα ; ρώτησε ξεφρασιμένος ὁ ἰταλλῆλος.

— Μοῦ δόσατε δέκα λίρες παραπάνω !

Ὁ ἰταλλῆλος κίτταξε τὸν Κνὸξ αὐστημένως. Μήπως ἦταν πρελλῶς ; Τίποτα χρονοσδιῆ λάθη δέν γινότανταν ποτέ στήν Τραπεζα τῆς Ἀγγλίας.

— Δέν εἶνε δυνατὸν, κύριε Κνὸξ, εἶπε. Γιὰ μετρήσατε καλύτερα τὰ χροῖματά σας.

Μὰ ὁ Κνὸξ δέν ἔπαυσε ἀπὸ λόγια. Δέν δεχόταν ἀντιρροήσει.

— Σὰς εἶπα, φώνησε πῶς ἐκάνετε λάθος. Μοῦ δόσατε δέκα λίρες παραπάνω. Ὅχι, εἶπε... κίτταξτε !... Μοῦ δόσατε ἐκατὸν τριάντα λίρες.

— Ἀδύνατον, ἀπάντησε κατηγορηματικῶς ὁ ἰταλλῆλος. Σὰς ἔδωσα ἐκατὸν εἰκοσι λίρες. Ὅστε μὰ παραπάνω. Θά εἶχατε τίς δέκα παραπανώτες λίρες στήν τάξη σας.

— Ὅστε δέν τίς παίρνετε πῶς ;

— Ὅχι, κύριε. Ἄν τίς πάω, εἶνε σάν νά δέχομαι πῶς ἔκανα λάθος ἐνῶ δέν συνέθη τέτοιο πράγμα.

— Μ' ἄλλα λόγια, θέλετε νά μοῦ γαρῖσετε δέκα φρολιζες ἐμεῖνα, τοῦ πλομπῶν Ζαχαροπλάστη, τοῦ Κάρλοσ Κνὸξ, μὲ τ' ὄνομα ; Εἶμαι ὁ Κνὸξ ἐνῶ, κύριε.

— Κί' ἐγὼ εἶμαι ἰταλλῆλος τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας καί ποτέ σὲ τὴ ζωή μου δέν ἔκανα λάθος.

— Θά διαμαρτυρηθῶ, κύριε.

— Εἰσαίτε ἐλευθέρως νά τὸ κάνειτε.

Κατακόνημος καί κατασοκοσιμένος, ὁ Ζαχαροπλάστης ζήτησε ἀπὸ ἕναν κλητήρα νά τὸν ἀδηγήσῃ στοῦ γραφείου τοῦ διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς.

Ὁ κλητήρ δέν ἔπαυε ἀνθρώπων. Τὴ στιγμή ὅμως πῶς πλησίασαν στήν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς, τὸ μάτι τοῦ Κνὸξ κερφάρθηκε σ' ἕνα ξεφραγὶ πῶς ἔστρεψε στό διάδρομο καί συζητοῦσε σιγᾶ.

Ἦταν ἕνας νέος καί μιά νέα. Ὁ νέος ἦταν γραμματεὺς τῆς Τραπεζῆς. Ἡ νέα, καταπληκτικῆς ὀρασιότητος, ἦταν ἀδελφὴ του.

Ὁ Κνὸξ τοὺς κίτταξε καλά-καλά καί τοὺς δύο κί' ἔξαφνα, ἀφίνοντας μόνον τὸν κλητήρα, πλησίασε τὴ νέα καί τῆς εἶπε :

— Συγγνώμη, δεσποινίς, χίλιες φορές συγγνώμη. Κάτου ἀκουμπήσατε καί γέμισατε ἀσθεσίες. Μία στιγμή, νά σὰς ξεσκονίσω !...

Κί' αἰέτως ἐβγαλε τὸ μαντήλι του κί' ἄρχισε νά πινᾷ τὸ φρέμα τῆς νέας στήν κλάτη. Τὸ πινᾷ με τρόπο κομικὸ καί συγχρόνως φλυαροῦσε :

— Παλιοσβέστες ! Δέν τοῖμάς ν' ἀκουμπήσῃς ποθενά, Ἄ, ἔτσι, ὄραϊα ! Μὲ συμπάθετε, ὀρασιότητῃ μου δεσποινίς, Κάρλοσ Κνὸξ, δούλιος σας !... Ζαχαροπλάστης... δούλιος σας ταπεινός !...

— Εἴχαριστῶ, κύριε ! ψεύθισε ἡ νέα.

Ὅλοι γύρω γελούσαν μὲ τὸν ἀλλόκοτο αὐτὸν ἄνθρωπο. Τί ἰδιότροπος ἀλήθεια !... Μισοπάλαθος !

Μὰ ἂν πρόσεχε κανένα καλύτερα, θάβλεπε βεῖ τὴ στιγμή πῶς ὁ Κνὸξ ξεσκονίσε δὴθεν τὴν ἀδελφὴν τοῦ γραμματεῖος τῆς Τραπεζῆς, χάραξε, μὲ τρόπο, στήν κλάτη τῆς ἕναν ὀρασινο σταυρὸ μὲ μισοκίλια.

Ἐπὶ τῆς ἕνα ἔπαυσε τὸν κλητήρα καί τράβηξαν γιὰ τὸ γραφεῖο τοῦ διοικητοῦ.

— Περιμένετε ἐδῶ νά τὸν εἰδοποιήσω, τοῦ εἶπε ὁ κλητήρας.

Τὴ στιγμή αὐτῆ ἀκριβῶς, ὁ γραμματεὺς τῆς Τραπεζῆς εἶπε σιγᾶ στήν ἀδελφὴν του :

— Ἀτόψε.

— Ναι, ἀτόψε, ψεύθισες καί ἡ νέα κί' ἔφυγε βιαστικᾶ.

Περιμένοντας τὸ γινώσκῶ τοῦ κλητήρος, ὁ Κνὸξ πλησίασε τὸν γραμματεῖα τῆς Τραπεζῆς πῶς εἶχε μινεῖ μόνος του καί τὸν ρώτησε :

— Μὲ τὸ συμπάθειο, νέε μου, κύριε γραμματεῖα, ἦθελαι νά πῶ, ἔχετε τὴν καλωσύνη νά μοῦ πῆτε πῶς πρέπει νά μιλῶ σὸν κ. διοικητῆ ;

— Θά τὸν πῆτε μιλῶρδο ἢ ἐπιταγῶτα, ἀπάντησε ὁ γραμματεὺς.

— Ἄ, ἔτσι ; Εἴχαριστῶ ! Εἰσαίτε πῶς καλῶς. Ἄν δέν κάνω μάλιστα λάθος, εἰσαίτε ὁ κύριος !... ὁ κύριος !...

— Ὁ κ. Οὐίλλιαμ Μτροῦνς, γραμματεὺς τῆς Τραπεζῆς.

— Χι... Χι... Μάλιστα, Εἰσαίτε γινῶς τοῦ Μτροῦνς πῶς προχθές τὸ βράδι, στήν ὁδὸν Φούλτωνος !...

— Ὅχι, ὄχι. Ὁ πατέρας μου εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς 24 διεθνητάς τῆς Τραπεζῆς.

— Ἄ ! ἔτσι ; Λαιπρᾶ !... λαιπρᾶ. Καί τόσα συγγνώμη. Θά μὲ περιμένῃ ὁ κ. διοικητῆς. Πάω νά παρακαθῶ δάβολο. Πῶς !...

Πραγματικῶς, τὴ στιγμή αὐτῆ, ὁ κλητήρας εἶχε ἀνοῖξει τὴν πόρτα τοῦ γραφείου τοῦ διοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς.

— Πρώστε, κύριε Κνὸξ, εἶπε τὸν ἀλλόκοτο αὐτὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Κνὸξ ὑπῆγε στοῦ γραφείου τοῦ διοικητοῦ κί' ἔβγαλε τὸ καπέλλο του.

Ἡ πόρτα ἐκλείσε πίσω του.

Ὁ διοικητῆς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας ἔραψε σὸν ἐπισκέπτῃ του ἕνα βλέμμα, ὄχι καί τόσο κολακευτικὸ καί τὸ εἶπε κάτω ἀπότομα :

— Τί θέλετε, κύριε ; Μιλῆσατε γρήγορα.

Εἶμαι πῶς ἀναπορημένως.

Ὁ κ. Κνὸξ ὅμως δέν βιαζότανε. Τίποτα μάλιστα εἶχε ἀλλάξει ἐντελῶς. Ἐρριξε ἕνα γρηγορὸ βλέμμα γύρω του καί κατόπιν πλησίασε θραυστὰ στοῦ γραφείου τοῦ διοικητοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν κίτταξε περιεργᾶ.

— Λοιπὸν ; ρώτησε ξερᾶ ὁ διοικητῆς. Ποῖ ὅς εἰσαίτε καί τί ζητᾷτε ;

— Μὲ συγχωρεῖτε, μιλῶρδο, ἀπάντησε ὁ ἀλλόκοτος ἐπισκέπτῃς, πῶς ἔρχομαι νά σὰς ἐπισκεφθῶ ἔτσι μετριομερσιμένος. Δέν μπορούσα νά κάνω διαφορετικᾶ, γιατί θά μ' ἀναγνώριζαν.

— Μά πῶς εἰσαίτε, ἐπὶ τέλους ;

— Εἶμαι ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τὸ πρόσωπο τοῦ διοικητοῦ ἔπαυε νά εἶνε σιωπηρῶς.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε Χόλμς, εἶπε. Δέν μπορούσα νά μαντέψω πῶς εἰσαίτε. Καθῆσατε, σὰς παρακαλῶ. Καί μιλῆσατε μου ἐλευθέρως. Σὲ τί μπορῶ νά σὰς φανῶ γρήγορος ;

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, γιατί αὐτὸς ἦταν πράγματι ὁ ἀλλόκοτος Ζαχαροπλάστης, ἔγαμογέλασε.

— Δέν πρόκειται νά μοῦ φανῆτε γρήγορος σὲ τίποτε, ἀπάντησε. Ἄντιθέτως, ἐγὼ θά σὰς προσφέρω κάποια ἐκδοῦλενα, πῶς σπουδαία.

— Καλωσύνη σας, κύριε Χόλμς. Περί τίνος πρόκειται ;

— Ἦρθαι νά μιλῶσῶ μαζί σας, μιλῶρδο, γιὰ ἕνα ἐξαιρετικᾶ σπουδαῖο ζήτημα. Γιὰ τὰ κίβδηλα νομίσματα, τὰ ὁποῖα πλημμύρισαν τὴν ἀγορὰ τοῦ Λονδίνου καί τὰ ὁποῖα, διπλῶς ὀλο ξέρον, βγαίνουν μέσα ἀπὸ τὴν Τραπεζα τῆς Ἀγγλίας, κατὰ τρόπο υποτηροδῆ μαζί μὲ τὰ γνήσια νομίσματα, τὰ ὁποῖα κυκλοφορεῖ ἡ Τραπεζα.

Ὁ διοικητῆς τῆς Τραπεζῆς ἀναστέναξε στενοχωρημένως.

— ἔχετε δίκιο, κύριε Χόλμς, εἶπε. Εἰσαίτε κυριολεκτικῶς ἀνάστατοι. Οἱ μισοκίλια ἰταλλῆλοι τῆς Τραπεζῆς βροσκοῦναι ἐπὶ ἡμέ-

δες τόρσο σέ κίχησι, μά δέν μάρωσαν ν' ἀνακαλήθουν τίποτε, τίποτε ἀπολίτως.

— Λοιπόν, μιλόρδε, ενδιαφέρονια πολύ γι' αυτή την διάθεσι. Την ευέλθησα καλά και βρισκόμια σέ καλό δρόμο. Θέλετε ν' αναλάβω ν' ανακαλήθω και νά συλλάβω τους κωδηλοποιούς, παρ' όλως τους μεγάλους κινήσεις που θά συναντήσω ;

— Μέ ρωτάτε, κύριε Χόλις; Θά σάς ελμασε ευγνώμονες, εν τώ κατορθώνατε αυτό.

— Ευχαριστώ. Θέλετε νά μου δώσετε μερικώς πληροφορίες, ἀπορρήτες για τη διαράσιση της υποθέσεως ;

— Πολύ ευχαριστός.

— Μπορείτε νά μου πείτε πως έπιβλέπει στην Τραπέζιά σας και τις πληροφορίες και την έναποθήκεσι του χρυσού; ρώτησε ό Χόλις.

— Ευχαριστός, απάντησε ό διοικητής. Στην έμπιστευτική αυτή ύπηρεσία είναι διορισμένος ό γραμματέας της Τραπέζης, ό κ. Ουίλλιαμ Μπρούις, γιός ενός των διευθυντών του Ιδρυμάτος, του κ. Έδουάρδου Μπρούις. Έχουμε άπολύτη έμπιστοσύνη στον νέο αυτόν.

— Πολύ καλά. Δέν μου λέτε άκόμια, μιλόρδε, που φιλιέτε τον χρυσό της Τραπέζης;

— Στα ύπογεια του κτηρίου, κύριε Χόλις, άπου μέρα-νύχτα άγρυπνούν έντοκοι φρουροί.

— Σάς ρωτώ σχετικώς, μιλόρδε, γιατί θή ήθελα νά περάσω μά νύχτα στα ύπογεια αυτά τω χρυσού, χωρίς όμως νά με αντίληφθί κανείς.

— Και πως θά γίνή αυτό, κύριε Χόλις;

— Άπολύστата, θά χωθώ σ' ένα μεγάλο κωδίκτι. Θά πήτε πως τό κωδίκτι αυτό περιέχει πολύμια έγγραφα της Τραπέζης και θά διατάξετε νά τό κατεβάσουν στις ύπογεις κρύπτες του χρυσού.

— Αυτό είναι εύκολο, κύριε Χόλις. Και πότε θέλετε νά γίνη;

— Θά σάς τό πώ άφω, μιλόρδε. Ένταμιεζού, θά ενεργήσω καταλληλώς για νά έξακριώσω όρισμένα πράγματα. Πισί έχω τη γνώμη ότι ό κωδηλοποιός βρισκόμια μέσα στην Τραπέζιά σας.

— Άδύνατον, κύριε Χόλις. Είναι τρομερό αυτό που λέτε.

— Τρομερό, αλλά και πολύ πιθανόν. Έλπίζω δε πως θή σάς τό άποδείξω πολύ ρηθώς, μιλόρδε.

— Άν τό κατορθώσετε αυτό, κύριε Χόλις, εν κατορθώσετε νά συλλάβετε τους κωδηλοποιούς, θά σάς έλμασε άνοιγας ειγνώμονες.

Ο Σέρζιος Χόλις σπρώθηκε όρθιος, έτοιμος νά φύγη. Ο διοικητής της Τραπέζης του έσφιξε φιλικά τό χέρι.

— Χωράτε, μιλόρδε, είτε ό διακιμόσιος άστανόμοχος. Και σάς θερμοπαρακαλώ, μη νήτε σέ κανένα λέξι άπ' όσα είπαμε.

— Μείνετε ήσυχοι, κ. Χόλις. Δέν θά μάθη κανένας τίποτε άπολίτως.

Μόλις βγήκε άπ' τό γραφείο του διοικητού ό Χόλις, ξαναώρμασε νά πηδή τον ρολό του εξαφροσύλι στον Κινόζ. Μιλόρδε δυνατά γρινιάζε, μιλορηίζε, ως που βγήκε τέλος στό δρόμο. Όταν έφτασε στην πλατεία Τσάρης, έπιασε πάνω σ' ένα μερό έμπιστοδοτούλη, τον άρπαξε άπ' τό γκαζά, σάν νά θέλε δήθεν νά τον ξυλοκράτη και τον παρέδωσε σ' έναν κοντινό δομάχο. Έκει στάθηκε και ρώτησε ρηθώς-ρηθώς τον μικρό:

— Είδες μή δεσπονήδα που βγήκε άπ' την Τραπέζια;

— Μάλιστα, κύριε Χόλις, απάντησε ό έμπιστοδοτούλης.

— Της έλα χαράξει έναν κωδίκτι στανού στην πλατίη.

— Τόν είδα.

— Και τί έκαμες;

— Την παρακολούθησα, φυσικά.

— Που πήγε;

— Πήρε ένα άμάξι.

— Και σί;

— Σκαρφάλωσα πίσω του.

— Λοιπόν;

— Πήγαμε έτσι ως τη συνοκία Κάθεντις-Σουκόρ.

— Έδώ κοντά, δηλαδή;

— Άκριβώς.

— Κατοικεί στη συνοκία αυτή ή νέα;

— Όχι. Μπήκε σ' ενός όδοντοιατρού που λέγετα Δάν Χάρπερ.

— Μτά! Και τί έκαμε εκεί; Έβγαλε κανένα δόντα;

— Όχι. Ο γιοςός έλεπε, Όπως έμαθα μάμια άπ' τη γειτονιά, ό γιαιρός αυτός είναι πολύ περίεργος. Διαρκώς άπουσιάζει άπ' τό ιατρείο του. Κι' ό πελάτες τον είναι λίγοι, πολύ λίγοι, μά διαλεχτοί. Όλο και άριστοκράτες.

— Χμ... Χμ... Και ή νέα;

— Χτίπησε δυό φορές τό κωδίκτι και όταν βεβαιώθηκε πως ό γιαιρός λείπει, έβγαλε μά κάρτα της, έγραψε πάνω με μολύβι λίγες λέξεις, την έφορξε στο γραμματικωδίκτι της πόρτας και κατόπιν έφυγε. Μόλις ξεπάριασε, άνοιξα μ' άνακλειδι τό γραμματικωδίκτι και πήρα την κάρτα.

Ο Χόλις κατοούρισε.

(Ακολουθεί)

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΟΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο έρωσ μεταμορφώνει τη θυσία σέ χαρά.

Έ δ. Τι ω ν τ ι ε ρ

Υπάρχουν και για την ψυχή τονικά και ναρκωτικά. Ο έρωσ είναι τό πιο δραστικό τοντικό της.

Ρά σ κ ι ν

Γίνεται άδύνατο κάθε τί που θ' άγγίξη ό έρωσ.

Ρ ο μ α ι ν Ρ ο λ λ ά ν

Μή ζητάς τό τέλειο για ν' αγαπήσης, γιατί κινήσεις τώ πεθάνης, χωρίς νά γνωρίσης την άγάτη.

Β ο λ τ α ι ρ ο ς

Έκείνο που είναι χαρακτηριστικό στον έρωτα, είναι τό ότι όσο πιο πολλά έπιπόδια βρισκαι, όσο πιο πολύ προσκομεί στα έπιχειρήματα της λογικής, τόσο πιο πολύ δυναμώνει και φροντάνει. Είναι τό ώραιότερο πράγμα στον κόσμο ή σύγχρονας αυτή του έρωτος με τη λογική. Χωρίς αυτήν, δέν θ' άξίζε ή ζωή μας τίποτε.

Α λ φ ρ ε ν τ ε Μ υ σ σ ε

Όπου πιο πολλά άγάτη, εκεί και περισσότερη χαρά.

Λ α φ ο ν τ α ι ν

Ο άνθρωπος χωρίς έρωτα, μοιάζει με στανί χωρίς στανί.

Γ α λ λ ι κ ή π α ρ ο μ ι α

Η καρδιά άγατά χωρίς ύπολογισμό, σάν τό λουλούδι που άνοιγει, χωρίς νά ενδιαφέρεται ποιά μάτια θά τό δούν. Πολλές φορές άνοιγει για νά τό δούν μάτια γερωνικά και γυνικά, μά αυτό δέν ενδιαφέρει τό λουλούδι.

Α λ φ ο ν ς Κ ά ρ ρ

Ο έρωσ μετά σάν τη σαμπάνια, αλλά ή φιλία είναι ή οδαισιμακή και δυναμιστική τροφή.

Σ ά μ. Τ ζ ό ν σ ω ν

Όπου υπάρχει ύπολογισμός, είναι ιεροσύλια νά προφύρεται ή λέξις Έρωσ.

Είναι θείο χάρισμα τό νά έξη κανείς ν' αγαπήσει.

Ν ή Λ α λ μ π ε ρ

Τό μαρς Χίοις

Πως θέθετε νά έξη χωρίς έρωτα, έστο και στον παραδεισο;

Β ο λ τ α ι ρ ο ς

Στον έρωτα, ή γυναίκα είναι άνοστη από τον άνδρα. Στη φιλία δυος ύπάρχουμε ένας οι άνδρες.

Α λ Μ π ρ υ γ ι ε ρ

Οι δυνατοι στον έρωτα είναι άδύνατοι στη φιλία. Και πάμ, εκείνοι που είναι ισανοί για μά μικρή και άγρή φιλία, είναι άδύνατοι στον έρωτα.

Μ π ο υ ρ ζ ε

Με τά έρωμα κι' όχι με τά λόγια άποδεικνύεται ή άληθή άγάτη.

Β ά σ ι γ γ κ ι ο ν

Η πρώτη εκδήλωση του έρωτος είναι ένας βαθής σβασμός. Απορνήσιμος εκείνον που άγαπάμε, Γι' αυτό ή άγάτη είναι τό ειγενέστερο αίσθημα στον κόσμο.

Π α σ χ α λ

Ο έρωσ περνά, ή φιλία μένει.

Ζ ό λ Α ε φ ε β ο

Όσο δέν ύπάρχει έρωσ, δέν ύπάρχει έλπίδα.

Β. Ο θ υ γ ω

Τό κίμα που φιλεί την άρρωστική, ό άνεμος που σφυρίζει μέσ' στα δέντρα, τό άστέρι που λάμπει μέσ' στα σύννεφα όλα μουρηρίζουν την ίδια λέξι: αγαπάτε!

Όταν σκεπτεται νά συναντηθών ό έρωσ και ή φιλία προς τό ίδιο πρόσωπο μέσα στην ίδια καρδιά, συμβαίνει έτι και στη συνάντημα δυό ποταμών. Ο μεγαλύτερος ποταμός καταπίνει τον μικρότερο. Έτσι μένει κυρίαρχος και ό έρωσ.

Μόνο οι κακοί δέν ξέρουν ν' αγαπούν. Γι' αυτό ζητούν τη μοναξιά στη ζωή.

Πριν άποφασίσεις νά παντρευτή, καλά θά κάνης νά καθήσης κάποιες ώρες σχετικώς μπροστά στον καθρέφτη σου και στό χρηματικωδίκτι σου.

Τό νά παντρεύεται κανείς για ν' άπολαύη μά όραία γυναίκα, είναι τό ίδιο σάν νά πουλήη την έλευθερία του, σάντι πικαίου φακή.

Η γυναίκα όταν θέλει νά βασανίση τον σύγγό της, άρχίζει νά τον ζηλεύη άκόμια και για τό παρελθόν του.

Η γυναίκες, πριν πάρετε τον άνδρα που αγαπάτε, φροντίστε νά τον ήθετε τουλάχιστον μά φορά νά τρώη, μά φορά νά είναι μεθυσμένος και μά φορά θυμωμένος.

Η έπιπολιότης σε κάθε τι που άφορά τον έρωτα, είναι δολοφονία της μελλόσης ύτολιχίας.

Ο καλύτερος προσενητής του γάμιου είναι ό έρωσ κι' ό καλύτερος φίλος του είναι ή άμοιβαία εκτίμησης.

Μην πιστεύεις ποτέ τη γυναίκα, ή άποία, άφού θέλησε νά μάθη όλο σου τό παρελθόν, άρχίζεται πως σ' αγαπά άκόμια.

Ο έρωσ είναι τό πιο εγωιστικό άπ' όλα τά συνασθήματα. Κι' όμως μπορεί, πολλές φορές, νά φτάση στο ύψιστο σημείο της υπαινειχτής και της αυταπανήσεως. Και τότε άκριβώς είναι ό έρωσ άγιός και ειλικρινής.

